

ŠKOLNÍ REVUE

VÝLETNÍK

POSLEDNÍ AKCE
ŠKOLNÍHO ROKU

ŠKOLNÍ VÝLETY

ROZHOVOR
S KAŠÉREM

HOLKY VERSUS
KLUCI - POSLEDNÍ
KOLO

NOVÁ
FOTOSOUTĚŽ

 Soutěž o spis roku 2018
1. místo
Jihomoravský kraj

XIII. ročník, č. 4

31. srpna 2018

ŠKOLNÍ REVUE

Bylo nebylo

Projektový den Šoa v devátém ročníku	1
Exkurze do Osvětimi	3
Zájezd do Anglie	6
Den dětí jsme oslavili sportem	8
EKO den s Kometou	9
Výlet 6.B do Javoříčka	10
Třída 8.A na Vysočině	12
Výlet 9.A k Vranovské přehradě	13
Třída 7.A v ráji (Českém)	15
Výlet 8.B na Pálavu	17
Výlet 9.B na Vysočinu	19
Poslední školní den	21

Rozhovory a ankety

Rozhovor s kašérem	22
Holky versus kluci	23

Fotosoutěž

Nová fotosoutěž	25
-----------------------	----

Literární koutek

.....	26
-------	----

Výtvarný koutek

.....	27
-------	----

Zábava

Křížovky	36
Pár vtipů na závěr	37

Ahoj, jsem redakční skřítek Střelík a vítám Vás na stránkách Školní revue. Hezké čtení přeji.

Vydává: ZŠ a MŠ Střelice, Komenského 2,
664 41 Střelice

www: zsms.streliceubrna.cz/skolni-casopis

e-mail: skolnirevue@centrum.cz

Časopis vychází 4x ročně v 17 – 20
výtiscích a je distribuován zdarma.

Redakční rada

Šéfredaktorka: Mgr. Vlasta Sokolová

Redaktoři:

M. Barták, 6.B, A. Bartoňková, 6.B,
B. Kadaňková, 6.B, V. Vašková, 6.B,
J. Karafiát, 6.A, A. Rychnovská, 7.A,
N. Ulbrichová, 7.B, V. Novotný, 8.A,
V. Švestka 8.A, E. Brtníková, 8.A,
V. Švestková, 8.A, S. Urbánková, 8.A,
D. Krajíček, 8.B, S. Švestková, 9.A,
N. Bartoňková, 9.B, O. Chytrý, 9.B,
H. Jahodová, 9.B, J. Perna, 9.B, K.
Havlíčková, 9.B, K. Svobodová, 9.B

Konzultant: Mgr. Blanka Dalecká

Chyby a překlepy: skřítek Střelík

Obrázky na obálce: Iveta Toušková, 6.A,
Barbora Šulová, 6.A

PROJEKTOVÝ DEN ŠOA V DEVÁTÉM ROČNÍKU

Na pondělí 21. května 2018 připravily pro žáky 9.A a 9.B jejich učitelky dějepisu projektový den Šoa*, zaměřený na problematiku holocaustu**, který přinesl židovskému národu obrovské utrpení.

Žáci během dne vystřídali několik činností. Nejprve to byla přednáška o holocaustu, o jeho příčinách, průběhu i důsledcích. Následoval dokumentární film Sedm světél, v němž vzpomínalo na holocaust několik jeho pamětnic.

Další aktivity měly třídy trochu odlišné – 9.A mapovala pomocí fotografií průběh holocaustu a pokoušela se vystihnout jeho podstatu, 9.B sledovala osudy několika pamětníků od období před druhou světovou válkou, během ní i po ní. Výsledkem pak byly prezentace, které si mohli ostatní žáci prohlédnout na nástěnkách na školní chodbě.

Na závěr žáci zhlédli film Všichni moji blízcí, věnovaný památce sira Nicolase Wintona, jenž zachránil několik stovek židovských dětí z Čech.

Žáci hodnotili tento způsob výuky velice kladně a připravili se na následnou návštěvu místa, které je s holokaustem neodmyslitelně spjato – na návštěvu bývalého nacistického vyhlazovacího tábora v polské Osvětimi.

Vlasta Sokolová, foto: Vlasta Sokolová

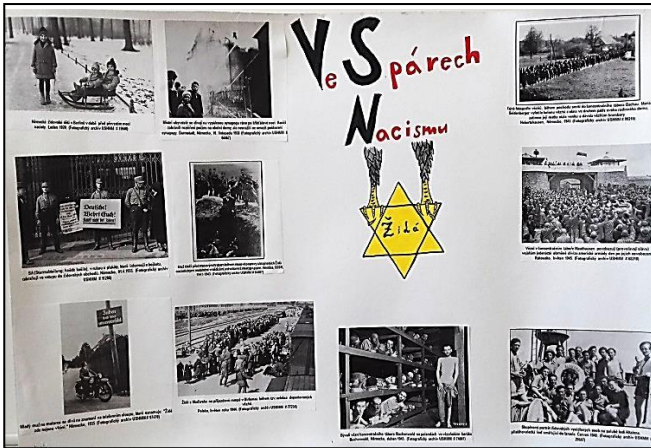
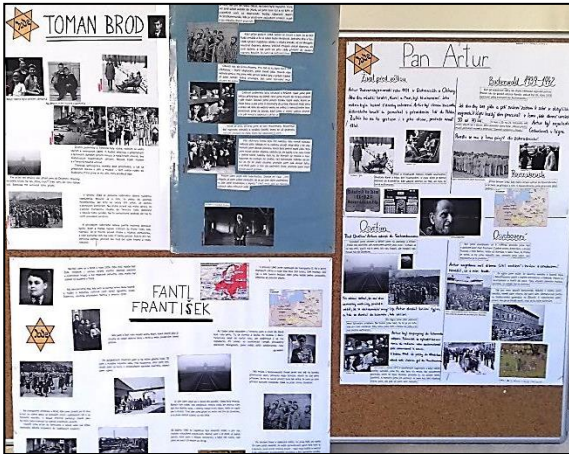

**šoa – hebrejský výraz pro vyvražďování Židů za druhé světové války - označení ve smyslu nepopsatelná katastrofa, pohroma, neštěstí, dnes mu dávají přednost Židé*

***holocaust – výraz pro vyvražďování Židů za druhé světové války, pocházející z řečtiny, jehož smyslem je „úplné spálení“, tento výraz je rozšířen v nežidovském prostředí*

PREZENTACE SKUPINOVÉ PRÁCE

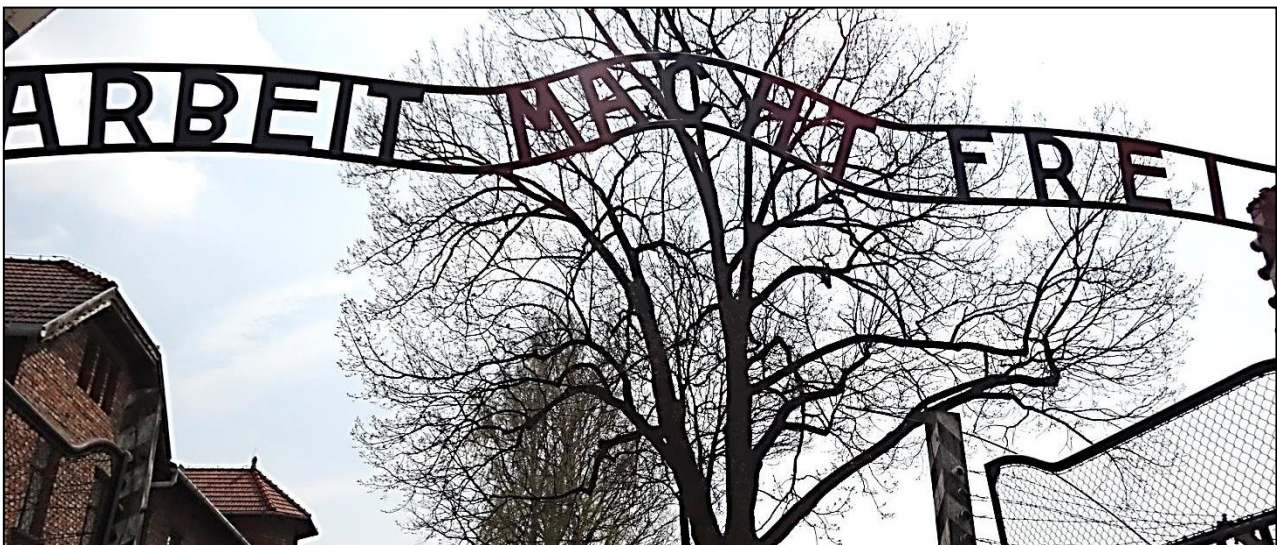

EXKURZE DO OSVĚTIMI

V Osvětimi se nacházel největší nacistický vyhlazovací tábor v Polsku. Měl tři části – Auschwitz I, Auschwitz II a Auschwitz III. Tábor se začal budovat na příkaz Heinricha Himmlera ze dne 27. dubna 1940 a Němci ho opustili 17. ledna 1945, když se z východu přibližovala Rudá armáda.

Světová veřejnost během druhé světové války nevěděla, co se v této nenápadné polské vesničce dělo. Dnes je tábor v Osvětimi jedním z nejdůležitějších míst, která nám připomínají hrůznost války a zvěrstva, která nacisté prováděli na nevinných lidech v rámci holocaustu.

Působil tu doktor Josef Mengele, známý pro své zvrácené pokusy na lidech. V roce 1941 tu byla vybudována první plynová komora. Od roku 1942 byli do Osvětimi transportováni lidé ze všech nacisty ovládaných zemí. Jednalo se především o Židy a Romy. Odhaduje se, že na tomto místě přišlo o život přes tři miliony lidí.

Ve čtvrtek 24. května 2018 jsme jeli na dějepisnou exkurzi do bývalého nacistického koncentračního tábora v Osvětimi v Polsku. Od školy jsme vyjeli v 8 hodin a cesta trvala zhruba čtyři hodiny. Během ní jsme jedli, poslouchali písničky, nudili se, spali a přemýšleli o tom, co nás čeká.

Jako první jsme navštívili tábor Auschwitz I. Nejdřív jsme museli projít přes detektor kovu, pak jsme dostali vysílačky se sluchátky, abychom lépe

slyšeli výklad, a prošli jsme branou s nápisem „Arbeit macht frei“ (= Práce osvobozuje) do tábora obehnaného ostnatým drátem.

Prohlédli jsme si expozice, rozmístěné v několika budovách, a na závěr i plynovou komoru. Dověděli jsme se, jak to v táboře chodilo, jak nacisté zacházeli s vězni, jak je mučili...

Zvláště působivé byly tisíce předmětů, které zde zůstaly po zavražděných lidech, jejich kufry, boty, brýle, protézy... i ostříhané vlasy. V Českém domě jsme zhlédli i film, ve kterém jsme viděli pamětníky z Čech, kteří popisovali dění v táboře.

Asi po dvou hodinách jsme vrátili sluchátka a přešli naším autobusem do tábora Auschwitz II – Birkenau nedaleko vesničky Březinka.

Byl mnohem větší a vedly sem koleje, po kterých přijížděly nákladní vlaky přeplněné lidmi. Z nástupiště pak byli posíláni buď do tábora, nebo rovnou na smrt, do plynů.

Prošli jsme si budovy, kde žili ti „šťastnější“ – ti, co prošli selekcí. Stísněné prostory, žádné soukromí, k tomu vysilující práce, nedostatek potravy, špatná hygiena... Viděli jsme i torza krematoria, které Němci před ústupem vyhodili do vzduchu.

Potom jsme se zastavili u pamětní desky, věnované obětem z českých zemí, kteří tímto táborem prošli. Na památník jsme položili kytku a zapálili svíčku, abychom jim projevili naši účast a úctu.

Tím náš pobyt v památníku obětí holocaustu skončil a odjeli jsme domů. Ve Střelcích jsme se rozešli a každý už sám vstřebával to, co ten den viděl a prožil.

- ❖ *Nemohu pochopit, že bylo vůbec možné, za jakých strašných podmínek tam lidé přežívali. V takovém táboře bych vydržela nanejvýš jeden den. Nemohu uvěřit, že tam někdo mohl přežít měsíce.*
- ❖ *Bylo zajímavé vidět něco, o čem si člověk myslí, že to nemůže nikdo udělat, a přesto je to pravda... teda byla. Neumím si představit, co bych tam dělal já, asi bych nepřežil ani jeden měsíc. Šokuje mě, co lidé museli vytrpět kvůli tomu, že se nějaký pan Hitler rozhodl vyvraždit jednu lidskou rasu.*
- ❖ *Pohled na ty zničené brýle, ustřižené vlasy, boty, ortézy, kastroly, oblečení atd. byl hrozný. Každý z nás to cítil jinak, ale většinu z nás to alespoň trochu zasáhlo a na to, co jsme viděli, nikdy nezapomeneme.*
- ❖ *Ani jsem nemohl věřit tomu, co průvodce říkal, protože mi to jaksi k tomu, jak to tam vypadá dnes, nesesedělo.*
- ❖ *Myslím, že všem tato exkurze zůstane navždy v paměti. Je dobré tam jet a udělat si o holocaustu svůj obrázek, vidět na vlastní oči místa, kde byl prováděn. Lidé zde žili v tak hrozných podmínkách, až ztráceli svoji důstojnost. Asi si to nikdo z nás neumí úplně představit, ale můžeme se nad tím aspoň zamyslet a snažit se, aby lidstvo už neopakovalo stejné chyby.*
- ❖ *Všichni z toho měli hrozný pocit a představovali si tam sami sebe. Nepřijde mi vůbec v pořádku, že něco takového mohl někdo udělat lidem, kteří byli nevinní, měli normální klidný život, své rodiny a přátele... Určitě by se o tom mělo více mluvit a nepopírat, co se stalo, aby se to už neopakovalo.*
- ❖ *Doporučuji každému, koho toto historické období zajímá a ještě v Osvětimi nebyl, aby si udělal sem výlet a viděl ta hrozná místa na vlastní oči, stejně tak jako jsme udělali my, je to nezapomenutelný zážitek, který se vás dotkne.*

*Již roky mír v Evropě byl,
když k moci Hitler nastoupil.
Němci Židům záviděli,
to, co měli, sami chtěli.
Proto sebrali jim majetek,
hvězdu na hrud' přišili,
jako by Židé byli dobytek,
jejich život řešili.*

*Do komor je nahnali,
kde jedy ze sprch padaly.
Že se tyto věci děly,
někteří již zapomněli.
To my, lidé, nesmíme,
proto se o tom učíme.
Nesmí se to opakovat,
mír musíme prosazovat.*

Žáci 9.A a 9.B, foto Vlasta Sokolová

27. května – 1. června 2018

V neděli 27. května 2018 jsme vyrazili na výlet do daleké Anglie. První den a ráno druhého dne jsme cestovali z Česka přes Německo, Nizozemí, Belgii až do francouzského přístavu Calais. Nejprve jsme jeli autobusem a v již zmíněném přístavu jsme se i s autobusem nalodili na trajekt.

Přeplavili jsme se přes kanál La Manche ke křídovému pobřeží Anglie osvětlenému vycházejícím sluncem a vylodili se v přístavu Doveru, odkud jsme odjeli busem do Londýna.

Nejprve jsme si prošli novou zástavbu, kde kdysi bývaly obrovské loděnice a přístavy, poté jsme si prohlédli nejznámější části Londýna, a to centrum, budovu parlamentu, Westminsterské opatství, dále také Buckinghamský palác, bývalý královský park, sídlo Admirality. Ještě jsme se zastavili u Londýnského oka a svezli jsme se na něm.

K večeru jsme se ubytovali v rodinách v Oxfordu. Další den ráno jsme se vydali na zábavné kurzy angličtiny a po nich jsme autobusem dojeli do Oxfordu, kde jsme navštívili jednu z nejslavnějších univerzit a její nejslavnější kolej Christ Church. Celou jsme si ji prošli a viděli jsme i slavnou velkou síň z filmů o Harrym Potterovi. Nakonec jsme si prohlédli skoro celou univerzitu.

Další den jsme po kurzech angličtiny navštívili oxfordský hrad, který sloužil i jako vězení, a dozvěděli jsme se, jak to ve viktoriánských vězeních chodilo.

Když nadešlo poslední ráno našeho zájezdu, rozloučili jsme se s našimi rodinami i lektory, dali jsme sbohem Oxfordu a odjeli do přímořského letoviska Brightonu, kde jsme strávili odpoledne, a poté jsme odjeli podobnou cestou jako tam zpátky do naší krásné České republiky.

Daniel Krajíček, 8.B
Foto: Vendula Antošová

DEN DĚTÍ JSME OSLAVILI SPORTEM

V pondělí 4. května 2018 se uskutečnil kvůli zájezdu do Anglie odložený dětský den pro druhý stupeň. Vše začalo tradičním závodem štafet, reprezentujících jednotlivé třídy.

Následoval přetah lanem mezi třídními družstvy. Nejúspěšnější třídou byla letos 9.B.

Dalším bodem programu byly soutěže mezi jednotlivci v různých disciplínách, ve sprintu, ve skoku dalekém i vysokém, ve shybech, v hodu medicinbalem, ve šplhu atd.

Na stupně vítězů často vystupovali Ondra Klíč, Martin Reguli, Katka Pechová, Nikol Karasová, Marie Kokorská, Khetab Hassani a další.

Počasí nám přálo až do poloviny vyhlásování, kdy začalo pršet. Všichni si ten den myslím užili a na závěr si pochutnali na osvěžující zmrzlíně.

Daniel Krajíček, 8.B, foto: Aleš Kadlec

EKO DEN S KOMETOU

Ve středu 6. června 2018 proběhl v Brně EKO den s Kometou a stál opravdu za to. Dvacet skupin dětí z různých škol soutěžilo o to, která v zahrádkářské kolonii v Pisárkách nasbírá nejvíce odpadu.

BYLO NEBYLO

Naši sedmáci a deváťáci ochotně prolézali různá zákoutí a zaplnili nejrůznějším haraburdím plný přívěs. Pneumatiky, sklo, kabely, PET láhve...

A i když se naši žáci kvůli složitým přepočtům, zohledňujícím věk dětí, nezařadili mezi vítěze, odjížděli s hřejivým pocitem z dobře odvedené práce a s podpisy letošních mistrů republiky v ledním hokeji.

Vlasta Sokolová, foto: Aleš Kadlec

VÝLET 6.B DO JAVOŘÍČKA

Na letošní školní výlet jsme si to namířili 6. června do nevelké vesnice Javoříčko na Litovelsku.

Po příjezdu do rekreačního střediska jsme se ubytovali a vyrazili na prohlídku Javořických jeskyní a na výlet do lesa. Večer jsme využili toho, co areál nabízel – hráli jsme tenis, míčové hry, skákali na trampolíně... Večer jsme si lehli a spali, akorát někteří kluci dělali strašný binec.

V úterý ráno jsme šli na hrad do Bouzova. Po prohlídce hradu jsme se přesunuli do nedalekého zábavného centra. Měli tam trojského koně, do kterého jsme si vlezli a dívali se po okolí, pak nás učili střílet z historických zbraní a bojovat.

Věděli jste, že dnešní Javoříčko je pozůstatek osady, kterou 5. května 1945 vypálili nacisté? Že ne? Tak teď už to víte.

Večer jsme dělali to, co minulý večer, dokonce se přidal i pan učitel Beneš a paní učitelka Benešová. V noci jsme byli šťastní, že kluci dali pokoj.

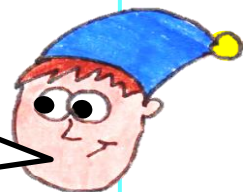
V pátek ráno jsme se rozloučili s Javoříčkem a navštívili dvě muzea v Čechách pod Kosířem – jedno plné starých kočárů, druhé bylo zasvěceno slavné filmářské dvojici Janu a Zdeňku Svěrákovi.

Potom jsme odjeli vlakem do Brna a pak do Střelic, kde už na nás čekali rodiče. Výlet se nám moc líbil, a kdo nejel, udělal chybu.

Valérie Vašková a Adéla Bartoňková, 6.B

Foto: Lenka Benešová

TŘÍDA 8.A NA VYSOČINĚ

I když se to zdá nemožné, každý na naší škole si najde svou chvíli oddechu a pohody, kdy jen tak velmi pilně a soustředěně nicnedělá, nebo když se mu zrovna klíží zraky při hodině matematiky. Takové chvíle se ale odehrávají i na žáky velmi očekávaných školních výletech a školách v přírodě. My z druhého stupně už známe jen ty školní výlety, ať už jednodenní, nebo vícedenní.

Ve středu 6 června, kdy už začínalo slunko pěkně hřát a obilí se barvit do zlatova, jsme jeli s naší paní učitelkou Daleckou v doprovodu paní učitelky Hradečné na třídní výlet na Vysočinu, do malebné vesničky Radostín poblíž vodní nádrže Velké Dářko.

Vyrazili jsme ve středu 8. června 2018 ráno vlakem do Brna, kde jsme přesedli na vlak do Žďáru nad Sázavou. Odtud jsme se vydali na jednu z našich památek UNESCO, na Zelenou horu, kde jsme se mohli všichni rozhlédnout do dále, a začali jsme sténat, protože bylo jasné, že devatenáctikilometrová trasa, kterou jsme měli před sebou, si

vybere své oběti. Rázem byla odpočinková nálada vystřídána náladou pochodovou a posléze také „nohobolnou“.

Cesta ale ubíhala celkem rychle a naše třída do Radostína bez problémů dorazila. To se ví, že jsme byli... teda alespoň většina... skoro mrtví, ale stálo to za to.

Pak následovala velmi chutná večere a po malé, asi dvouhodinové kulturní vložce našich střelických muzikantů, pořádný spánek, abychom mohli opět druhý den šlapat další nálož „kiláků“, ta však už byla oproti té předešlé jen taková odpočinková.

Po cestě jsme procházeli kolem rybníka Řeka a našli se i tací, kterým se do vody chtělo. Koupání ale netrvalo

dlouho, jelikož sotva jsme objevili první pijavici, hned se koupání proměnilo v úprk na slunnou pláž, kde jsme se slunili až do odchodu.

K večeru panovala v penzionu opět pohodová nálada a hrály se mnohdy zajímavé hry, jako třeba... ehm... karty.

Poslední den jsme prožili s náladou klidovou, protože jsme nemuseli nikam chodit a nic moc dělat. Po obědě, kdy měla celá třída sbaleno, nám jel autobus až do Žďáru, kde jsme čekali na vlak. V mezičase jsme si skočili skoro všichni do Kauflandu koupit si zmrzku nebo pití. Pře příjezdu do Brna měl vlak samozřejmě zpoždění, ale to nikomu nevadilo. Domů jsme se dostali v rozumnou dobu a se super zážitky.

Václav Novotný, 8. A

Foto: Sylva Hradečná

VÝLET 9.A K VRANOVSKÉ PŘEHRADĚ

Ve středu 6. června 2018 ráno na horním vlakovém nádraží ve Střelcích začínal náš poslední školní výlet na základní škole. Čekaly nás tři náročné dny, které jsme si chtěli co nejvíce užít.

Odjeli jsme vlakem směr Ivančice, kde jsme přesedli na autobus, který nás zavezl do Vranova nad Dyjí. Pobrali jsme si svoje tašky a kousek od autobusové zastávky byla naše ubytovna. Rozdělili jsme se na pokoje a měli jsme chvíli na vybalení a zabydlení, pak jsme šli na prohlídku vranovského zámku.

K večeru jsme šli do hospůdky, kam jsme chodili i následující dny na všechna jídla. Na večeri jsme dostali špagety a po zbytek večera jsme si každý na pokojích dělali, co jsme chtěli.

Ve čtvrtek jsme měli budíček o půl osmé a šli jsme na snídani. Každý dostal dva párky a na stole bylo pečivo a miska s máslem a druhá s marmeládou. Po cestě na ubytovnu byl obchůdek, kde si každý dokoupil, co potřeboval. Náš denní program spočíval v tom, že jsme se procházkovým tempem dostali k molu, kde jsme nasedli na parník a jeli na okružní plavbu.

Po návratu jsme si zašli na oběd na kuřecí řízek. V ubytovně jsme se zdrželi sotva hodinu a pak vyrazili s mapami v rukách ve třech skupinkách na poznávací

trasu. Když se všechny skupiny vrátily, už byl čas na večeři, na kterou jsme měli kuřecí nudličky s omáčkou a bramborami.

Večer probíhala opět volná zábava na pokojích. Protože tento den jsme už byli všichni mnohem více unavení, tak jsme spíše leželi a povídali si.

V pátek ráno se nechtělo nikomu vstávat. Unaveni jsme šli na snídani s myšlenkami na to, že je to náš poslední den tady a musíme si ho tedy užít. Ale realita byla jiná. Všichni jsme sotva chodili. Po snídani (smažená vajíčka), jsme si sbalili všechny věci a vyklidili ubytovnu pro ty, co přijdou po nás.

Měli jsme tak hodinu čas do oběda, a proto jsme začali rozebírat co a jak na konci roku. Jaká bude naše scénka? Jakou budeme zpívat písničku? Co dáme prvňáčkům za dárky? Padala spousta dalších otázek, na které jsme hledali odpovědi.

Nestihli jsme ale skoro nic rozebrat a museli jsme jít na oběd. Tentokrát jsme měli smažený sýr. Všichni přeplněni obědem jsme se pomalými krůčky odbelhali na lavičky před ubytovnou a pokračovali v debatě o konci školního roku. Výjimečně se naše třída poprvé na něčem shodla, a tak jsme měli vyřešené skoro všechno.

Cesta domů byla náročnější, protože jsme jeli jinými spoji než do Vranova a několikrát jsme přestupovali z autobusu do autobusu a ty byly tak přeplněné, že tam nebylo místa k hnutí.

Dojeli jsme do Střelic. Některé z nás si odvezli rodiče, jiní museli domů pěšky. Všichni jsme byli unavení, ale spokojení a plní zážitků z výletu.

Myslím si, že to byl povedený školní výlet. Jen škoda, že pár lidí nejelo, takže jsme nebyli komplet.

Simona Švestková, 9.A, foto: Eva Sázavská

TŘÍDA 7.A V RÁJI (ČESKÉM)

V úterý 12. června 2018 jsme se sešli v sedm ráno na horním nádraží ve Střelcích. Vyzvedla si nás paní učitelka Zatloukalová, která s námi jela do Brna. Tam na nás čekal pan učitel Kadlec.

Z Brna jsme jeli do Pardubic. V Pardubicích jsme přesedli na vlak do Hradce Králové a z Hradce Králové jsme jeli do Jinolic. Pak jsme šli pěšky do kempu, kde jsme dostali klíče od chatek, a šli se ubytovat. První dojmy z chatek nebyly až tak růžové, ale nakonec jsme byli spokojení.

Hned po vybalení jsme vyrazili na výlet po okolí. Viděli jsme Rumcajsovu jeskyni a došli jsme na vrch Brada. Cestou zpět se stal první úraz. Kristýna spadla tak nešťastně, že bohužel ještě ten den musela odjet domů. Po výletě nás čekala večere.

Po ní jsme měli chvíli klid a pak nás čekaly týmové hry. Po nich jsme měli čas se umýt, byla volná zábava a pak ve 22:00 hod večerka.

Druhý den jsme se probudili do deště, ale ten nás nezastavil, čekal nás celodenní výlet. Nasnídali jsme se a vyšli na vlak. Vlakem jsme jeli do Sedmihorek. Došli jsme k lázním, kde jsme něco malého zakousli. Procházeli jsme skalami, lezli po nich jak cvičené veverky, až jsme dorazili k zámku Malá Skála.

Na Malé Skále jsme se vyfotili, podívali na výhled a šlapali dál. Cestou na jednu vyhlídku jsme našli diamanty, které tam pro nás nechal Albrecht z Valdštejna.

Cestou na hrad Valdštejn jsme ještě navštívili arboretum a stavili se na jídlo v hospůdce blízko hradu. Valdštejnem nás provedla prima průvodkyně Jitka Kotková. Dozvěděli jsme se spoustu nových informací a zajímavostí.

Potom jsme vyrazili do Turnova. V Turnově jsme doplnili zásoby a nasedli na vlak do Jinolic. Do kempu jsme přišli přesně na večeri, chvíli jsme si odpočali a šli hrát hru. Při ní se stal druhý (naštěstí také poslední) úraz, který už nedopadl tak hrozně, jen mi po srážce v zápalu hry oteklo a zmodralo oko. Po hře se šlo do hajan.

Třetí den nás po snídani čekal výlet na zříceninu hradu Trosky. Vylezli jsme na Pannu i na Babu, posbírali diamanty a našli poklad. Kousek pod hradem je restaurace a tam jsme se najedli a pokračovali dále. Nejvíce se nám zalíbilo v lese, kde byl příkop plný borůvek. Naplnili jsme břicha a pokračovali dál. Přišli jsme do Rovenska pod Troskami, kde jsme se šli podívat do zvonice na obrácené zvony. Byly krásné a obrovské.

V Rovensku proběhly další nákupy, kdybychom (náhodou) dostali hlad a už honem na vlak, který nás dovezl do Jinolic. V kempu se šly všechny holky vykoupat do rybníka. Pak jsme se navečeřeli a hráli hry. Tento den nás čekala stezka odvahy, která byla úžasná. A večerka byla až v 23:00.

Poslední den jsme se nasnídali a museli se rychle sbalit. Vyrazili jsme s krosnami na nádraží, kde jsme čekali na vlak, který nás doveze do Hradce Králové. Z Hradce Králové jsme jeli do Pardubic. Vlak z Pardubic do Brna měl zpoždění, a tak jsme měli na nádraží rozchod a nakoupili jsme si jídlo. Kvůli zpoždění jsme málem nestihli vlak do Střelice. Ale nakonec to klaplo. Ve Střelicích jsme se rozloučili a odjeli či odešli s rodiči domů.

Anna Rychnovská, 7.A

Foto: Aleš Kadlec

VÝLET 8.B NA PÁLAVU

V pondělí 18. června vyrazila naše třída 8.B na školní výlet na horkou, ale úrodnou Pálavu. Ubytovali jsme se ve vesnici Strachotín ve velmi dobře vybavené ubytovně Moravský statek, kde měli díky bohu i vlastní bazén. Po zabydlení jsme se šli projít okolo dolní vodní nádrže, Dolních Věstonic a Pavlova.

Druhý den jsme si udělali další pěší výlet, tentokrát i poznávací, do Pavlova, kde je známý Archeopark, kde jsme se dozvěděli něco z pravěké historie Pálavy, samozřejmě - kdo by si nevzpomněl na nejznámější artefakt, věstonickou Venuši, které v Dolních Věstonicích vybudovali podobiznu ze dřeva. Potom jsme se odebrali do Pavlova.

Po návratu jsme měli možnost si zahrát v nedaleké herně bowling, a i přes to, že to někteří hráli úplně poprvé, jsme se nakonec dobře pobavili a zasoutěžili si.

Středa byla dnem velké túry. Ráno jsme nastoupili do autobusu a jeli do Mikulova poblíž rakouských hranic, prohlédli jsme si jeskyni na Turoldu, prošli centrum, pokochali jsme se nádherným zámekem a zhlédli výstavu vína, kde nám představili historii pěstování a domestikování vinné révy.

Potom začala nejtěžší část dne, kdy jsme prošli celé pálavské vrchy a viděli jsme zříceniny sirotčí Hrádek a nakonec i Děvičky. Na konci naší túry jsme byli tak unavení a splavení, že jsme po příchodu na ubytovnu všichni naskákali do bazénu.

Poslední den jsme se sbalili a jeli si užít vodní atrakce do aquaparku v Pasohlávkách.

Výlet byl pestrý, navštívili jsme zajímavá místa, něco nového se dověděli, zasoutěžili si i pořádně se vykoukali. Bylo to prima.

Daniel Krajíček, 8.B

Foto: Monika Zatloukalová

VÝLET 9.B NA VYSOČINU

V pondělí 18. června 2018 se naše třída vydala na svůj poslední společný výlet do obce Moravce, vedeni naší třídní učitelkou Sokolovou a paní učitelkou Benešovou.

Po příjezdu nás i zavazadel (vezli nám je autem rodiče spolužáka Aleše) jsme se jen ubytovali, rozdělili jsme se na týmy a šli jsme si zahrát hry, které nám nachystaly paní učitelky.

Pak nám kluci uvařili večeři – výborné boloňské špagety. My ostatní si zatím užívali slunečný podvečer tak, že jsme hráli hry a leželi na trávě. Večer jsme strávili podobně. No a nakonec jsme se uložili ke spánku (tedy většina z nás) a za chvíli jsme po náročném dni brzy usnuli.

BYLO NEBYLO

Druhý den ráno jsme my, holky, nachystaly na snídani švédský stůl. Jakmile jsme klukům udělaly budíček, sešli jsme se všichni v jídelně a nasnídali se. Po snídani jsme hráli hry a sportovali.

Na oběd jsme zašli do restaurace kousek od penzionu. Až jsme si po vydatném obědě odpočinuli, vyrazili jsme na asi dvoukilometrovou cestu k rybníku Píkusek. Do vody se nejdřív nikomu nechtělo, ale nakonec jsme změnili názor.

K večeru jsme se vrátili zpátky do penzionu a kluci nachystali ohniště na opékání špekáčků. U ohně jsme si povídali, zpívali a diskutovali o tom, co budeme zpívat na konci roku na svém závěrečném vystoupení. Kolem půlnoci jsme šli spát.

Třetí den, náš poslední v Moravci, jsme ráno snědli snídani nachystanou holkami a začali jsme se balit a uklízet pokoje. V poledne jsme šli na oběd do restaurace a vrátili jsme zpátky do penzionu.

Když přijeli Alešovi rodiče, naložili jsme jim do auta kufry i všechny ostatní věci a šli jsme na zastávku autobusu. Jeli jsme busem a pak vlakem do Nedvědice, nad níž se tyčí známý hrad Pernštejn, kde jsme měli objednanou prohlídku.

Hradem nás provedla velmi milá paní průvodkyně. Potom jsme sešli z kopce dolů do místní restaurace na pizzu.

Pak nás už čekala jen cesta zpátky do našich krásných domovů. (Všude dobře, doma nejlíp.)

Moc jsme si výlet užili a naše společné chvíle ve třídě, na výletech a tak, ty nám budou chybět. Máme vás rádi, paní učitelko, a nezapomeneme na Vás!

Helena Jahodová a Klára Svobodová, 9.B

Foto: Vlasta Sokolová

POSLEDNÍ ŠKOLNÍ DEN

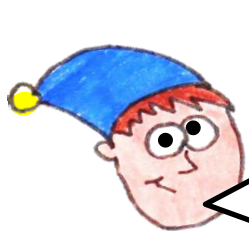
V pátek 29. června přišel žáky a určitě i mnohými učiteli dlouho očekávaný závěrečný den letošního školního roku. Den ocenění dobrého prospěchu a úspěchů v různých soutěžích, den plný emocí, slz štěstí i smutku z loučení.

Vrcholem programu bylo zábavné vystoupení žáků devátých tříd. Připomněli různé situace ze školního prostředí a předvedli, jací asi byli učitelé ve svých školních létech. Na závěr zaspívali svoji poslední píseň a rozloučili se s ostatními žáky i učiteli, zvláště dojemné pak bylo jejich loučení s prvňáčky, kterým dělali posledních deset měsíců patrony. Hodně štěstí noví studenti středních škol!

Vlasta Sokolová, foto: Aleš Kadlec

ROZHOVOR S KAŠÉREM

Víte, kdo je to „kašér“? Jedná se o neobvyklé povolání. Čtěte dál.

Můj táta je zaměstnán v Národním divadle v Brně. Pracuje na výrobě dekorací. Chodím ho tam někdy navštěvovat, rozhodla jsem se tedy udělat rozhovor s jedním z jeho kolegů, s panem Reném Šujanem. Je kašér a vyrábí úžasné věci.

Chtěl jste vždy být kašér?

Samozřejmě že ne. O existenci této profese jsem se dozvěděl až při povinné odborné praxi ve třetím ročníku střední školy. Praxi jsem absolvoval v tehdejších dílnách Státního divadla v Brně.

Co je to kaširování a co je vlastně náplní práce kašéra?

Kašér vytváří prostorové divadelní, filmové a televizní dekorace a rekvizity. Kaširování – to je nanášení buďto jemné látky, nebo tenkého papíru prosycených lepidlem na povrch vyřezaného plastického prvku.

Protože pracuji převážně s pěnovým polystyrenem, který je velice snadno tvarovatelný, ale křehký, nanesení zmíněné látky či papíru zpevní jeho povrch a dekorace se stane odolnější.

Jakou školu jste musel vystudovat, abyste mohl dělat tuto práci?

Jsem absolventem Střední umělecko-průmyslové školy v Brně.

Co všechno jste po této škole mohl dělat, jakou jste měl možnost uplatnění?

Za mého působení bylo studium na této škole rozděleno do několika oborů. Já jsem absolvoval obor Tvarování hraček a dekorativních předmětů. To znamená, že jsem mohl dělat návrháře – výtvarníka hraček, převážně dřevěných.

Proč jste se rozhodl právě pro práci kašéra?

Pro kašéra jsem se já nijak nerozhodl – tato odbornost mi byla v podstatě „přidělena“. Po absolvování střední školy a nepřijetí na vysokou jsem sháněl místo. Hledal jsem i v dílnách tehdejšího Státního divadla Brno na Soběšické ulici.

Tam měli plný stav, a proto mě doporučili další pracoviště – dílny na Křenové ulici. Tam bylo volné místo kašéra. Tehdy, v roce 1984, začala moje „kariéra“ výrobce plastických divadelních dekorací. Přestože nepracuji jako výtvarník a návrhář hraček, což byl můj studijní obor, zcela jistě zúročuji veškeré dovednosti, které jsem se ve škole naučil.

Z čeho při své práci vycházíte? Z fotografií, nákresů, modelů nebo z něčeho úplně jiného?

Důležitý je kontakt se scénografem. Scénograf je člověk, který dělá návrh kulis, tzn. toho, co bude divák vidět, když sedí v hledišti. Předloží mně svůj návrh – třeba kresbu figury. Já udělám více svých kreseb z různých úhlů pohledu, poté tyto kresby překreslím do měřítko 1:1 a začnu pracovat. Pomáhají mně i fotografie shodných nebo podobných motivů. Pokud se teď bavíme o řezbě figury, využívám i knihu Anatomie pro výtvarníky, kde je vykreslena celá řada figur v různých pozicích, detaily svalů atd.

A jestliže dělám figuru ve složité pozici, seženu si člověka, který je ochoten danou pozici zaujmout, já si ho pak nafotím a pracuji podle fotografií. Někdy dělám i podle živého modelu.

Jaké nástroje při své práci používáte?

Nástroje, které používám, jsou v zásadě velmi primitivní: nejčastěji jsou to nože různých délek a tvarů, méně často pak malé skalpely, které slouží k vyřezávání detailů. Důležité je mít všechny nástroje velmi ostré. K vyřezávání velkých základních profilů využívám stolařskou pásovou pilu. K vyhlazení povrchu pak smirkové papíry různých hrubostí. K modelaci jsou vhodné všelijak zahnuté malé pilky, rašple rozmanitých profilů atd.

Z jakého materiálu své výrobky děláte?

Většina věcí je vyrobena z pěnového polystyrenu. Lze jej relativně rychle opracovávat, dokonce i soustružit. Doplňkové materiály jsou dřevo, tkanina, papír, někdy kov. Další kašéřskou disciplínou je výroba forem a následné odlévání plastických prvků.

Tato metoda je vhodná, pokud se tyto prvky v sériích opakují. Zde s úspěchem používám sádku, ale snažím se na trhu objevovat i nové materiály, které mají vynikající vlastnosti a mnohdy sádku – tento tradiční materiál – předčí. Jedná se o silikony, polyuretany a další.

Děláte své výrobky od začátku do konce sám? Taťka to má tak, že kovovou kostru, kterou vyrobí zámečníci, on potáhne třeba překližkou, potom ji malíř natře, a třeba čalounice dozdobí. Jak je to u Vás?

V naší divadelní praxi to funguje takto: vlastní plastickou dekoraci vyrábím sám, ale mnohdy se neobejdu bez pomoci kolegů stolařů (Pepa Nos : -))) , případně zámečníků. Jejich spolupráce spočívá v přípravě různých podpurných konstrukčních prvků, které jsou potřeba pro větší stabilitu a pevnost dekorace. Na kolezích malířích je pak kaširování a závěrečná malba a patina.

Děkuji za rozhovor.

Jana Nosová, 7.B

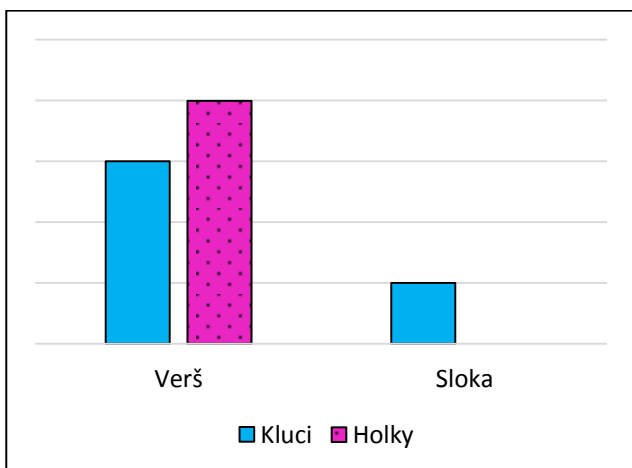
Zobrazené práce::

Milenci – dřevo, hlava Žižky – polystyren, býk – tvrzený polystyren, kel mamuta – polystyren

HOLKY VERSUS KLUCI

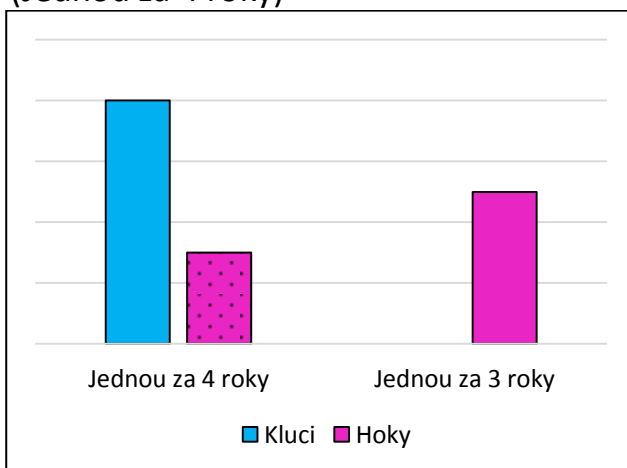
Poslední letošní kolo

Jak se jmenuje řádek básně? (Verš)

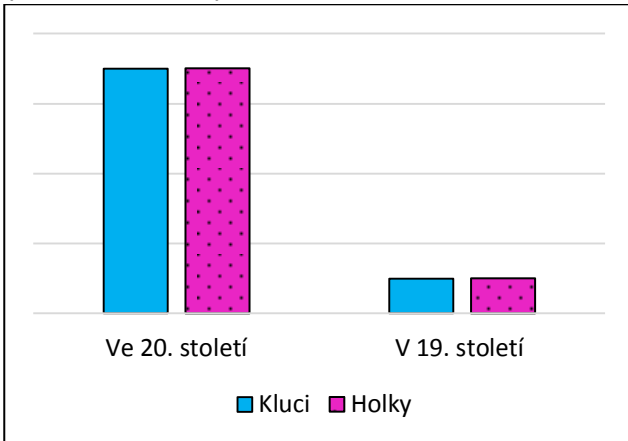

Jak často se koná zimní olympiáda?

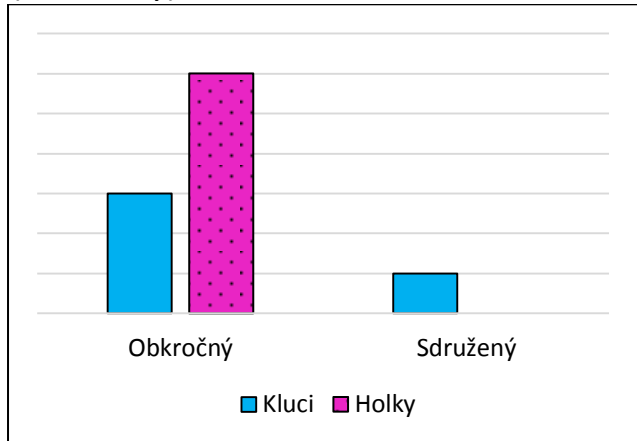
(Jednou za 4 roky)

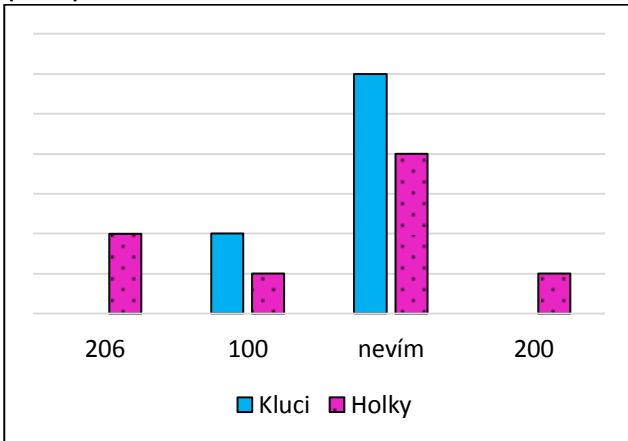
Ve kterém století byla 2. světová válka?
(Ve 20. století)

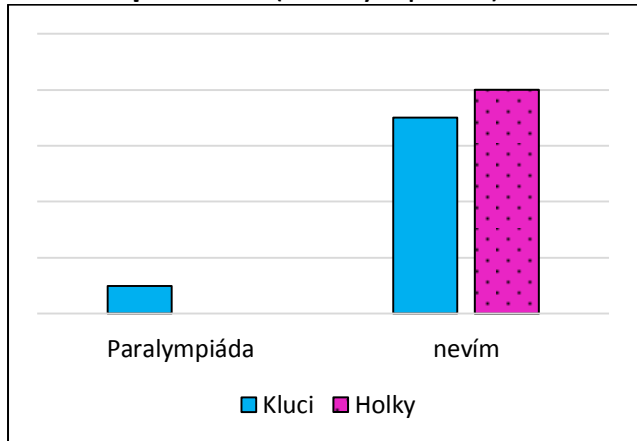
Jak se jmenuje rým se schématem ABBA?
(Obkročný)

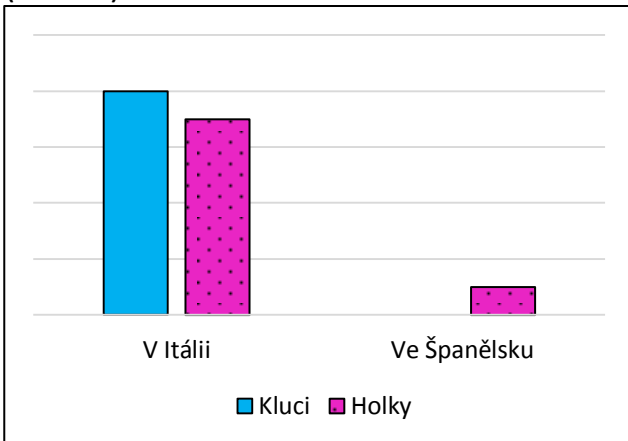
Kolik kostí se nachází v lidském těle?
(206)

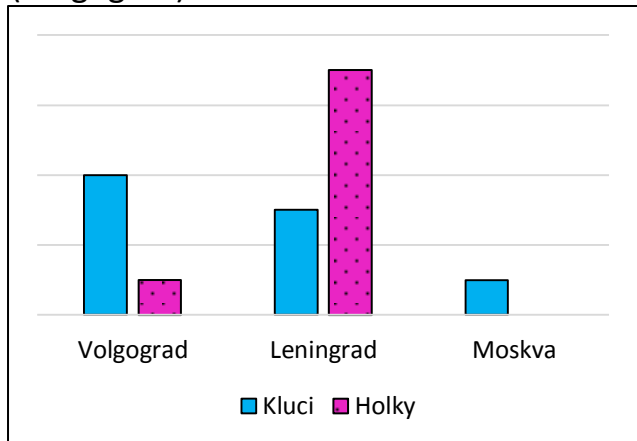
Jak se jmenuje olympiáda pro handicapované? (Paralympiáda)

Ve kterém státě leží stát San Marino?
(V Itálii)

Jak se dnes jmenuje ruský Stalingrad?
(Volgograd)

Tentokrát vyhráli kluci. Když přepočítáme celkové skóre, je jasné, že letošním vítězem ve zkoušce znalostí z různých oborů jsou kluci. Sláva vítězům, čest poraženým!

Simona Švestková, 9.A

NOVÁ FOTOSOUTĚŽ

ŠKOLNÍ REVUE VYHLAŠUJE TOP FOTKA Z PRÁZDNIN

Pořídili jste letos o prázdninách nějakou hezkou nebo zajímavou fotku? Nebo máte nějakou takovou v domácím archivu z dřívějších? Neváhejte a zapojte se do soutěže! Snímky můžete přihlásit následujícím způsobem:

1.

Poslat je na adresu:

skolnirevue@centrum.cz

2.

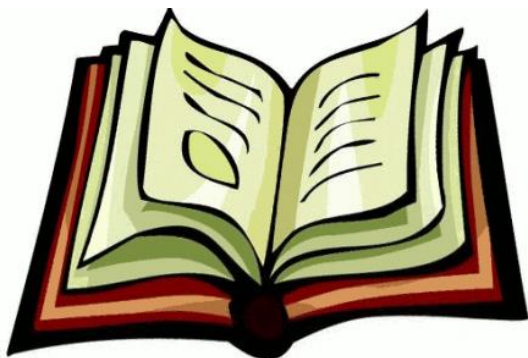
Přinést je na flash disku paní učitelce

Sokolové

Fotky přijímáme do 30. září 2018.

MAJÍ KNIHY BUDOUCNOST?

Na úvod si položíme otázku: Kolik času v dnešní době člověk stráví s knihou v ruce? A kolik času denně stráví na mobilu či na počítači? Obávám se, že už to zašlo tak daleko, že lidé používají knihy povětšinou ve škole spíš než doma pro zábavu. Čtenářství upadá.

Myslím, že za to může převážně moderní technologie, filmy, hry či webová stránka wattpad.cz, což je místo, kam mladí lidé píšou své příběhy. (Bohužel naprostá většina se téměř nedá číst kvůli gramatickým chybám, nesmyslnému slovosledu a celkově hloupému příběhu). Ale ani na tuto stránku nechodí tolik čtenářů, kolik je diváků u filmů. Ve filmech jsou přece zvláštní efekty a charismatičtí herci.

A co může nabídnout kniha? Kromě většinou poutavého příběhu poskytuje úžasnou možnost použít představitivost. Přestože se autor snaží popsat vzhled prostředí či postav co nejvíce, nepodaří se mu to nikdy dokonale. Papírové knihy také dnes ohrožuje jejich elektronická konkurence. Naštěstí pro vydavatele stále ještě dost lidí nerado čte na mobilu, tabletu nebo čtečce. Přece jenom se pocitu držet knihu v rukách nic nevyrovná.

Dalším z důvodů, proč knihy stále vznikají, je fakt, že mnoho knih se v dnešní době převádí do filmové podoby. Jen tak vyčarovat scénář není pro scénáristu jen tak, proto často sáhne právě po knižním námětu.

Ať už to bude s knihami jakkoliv, jsou pro mě jedním z mála způsobů, jak uniknout před realitou a zažít fantastická dobrodružství.

Josef Martinec, 9.A

ŽIVOT TULENĚ

Zamysleli jste se někdy nad tím, jak se cítí zvířata v zoologických zahradách? Tuším, že většina asi ne. Zkuste si představit třeba takového asi rok starého tuleně v brněnské zoo, podívejme se na jeho den v zajetí.

«Ráno mě vzbudí sluneční paprsky, je čas vstávat. Jako každé ráno si jdu zaplavat. Studená voda mě osvěží a cítím se plně probuzen. Plavání mě uklidňuje, ale pomalu už dostávám hlad. Vylezu na břeh, kde na mě většinou už čeká jídlo. Někdy tam ale není, a když se ho od starého šedivého pána domáhám, kopne mne a pod plnovousem si něco brblá.

V té chvíli ve mně začínají hřolat pochybnosti: Je to dobře, že jsme v tomhle ohraničeném teritoriu? Proč se na nás dívají ti lidé? A co s námi bude, až budeme staří? Mám jít pryč a poznat svět, jiná zvířata, no prostě žít si po svém?“

Pak se jdu vyhřát na sluníčko nebo do brlohu. A zase plavání, jídlo... Takhle to chodí den co den a máma říká, že se zde máme dobře, nic nám zde nehrozí a prý mám být vděčný.

Podobně žijí v zoo i ostatní zvířata a nikdy se nepodívají za její ploty. Za jídlo a bezpečí platí svou svobodou.»

Jakub Perna, 9.B

ŽIVOT KROKODÝLA

Hodně lidí si myslí, že život všech zvířat v zoologické zahradě je utrpení, ale já, krokodýl, bych řekl, že si nemám na co stěžovat. Chápu, že zvířata jako lední medvědi nebo vlci se během léta necítí ve svém kožichu zrovna příjemně, protože je jim horko, ale to není můj případ. Já jen celé dny ležím na břehu či na hladině svého jezírka, podřimuju si a jím. Lidé na mě koukají, fotí si mě a vypadají spokojeně, že mě vidí.

Někdy, když se u mého výběhu nahromadí víc lidí, přijde ošetřovatel s masem a předvádí jim, že umím i chodit, jak vidím jídlo. Když udělám vše, co po mně chce, tak mě odmění velkým soustem a lidé tleskají.

Přijde mi, že se v zoo mám mnohem lépe, než bych se měl v divočině. Na svobodě bych musel lovit a dávat na sebe pozor. Tady jen odpočívám, jídlo mi padá do tlamy samo a lidi mě obdivují.

Jan Franěk, 9.A

ŽIVOT HROCHA

Moje jméno je... vlastně to ani sám nevím. Lidi mi říkají různě, většinou ale jednoduše „hrochu“, což si také mohou přečíst před mou klecí. Ano, klecí, žiji totiž v zoo a opravdu si tu připadám jako vězeň.

Jako malého mě odchytli a já jsem od té doby vyrůstal v zajetí. Ze začátku jsem se lidí štilil, ale nakonec mi nezbylo nic jiného, než se přizpůsobit. A zvykl jsem si. I když je to zakázáno, jsem rád, když mi děti hodí pár gumídků, protože mi moc chutnají. Tato nálada mě ovšem opouští, jakmile vidím slušné lidi, jak si o mně inteligentně povídají. Navíc si nejsem jistý, jak dlouho by mi cesta do Afriky trvala a jestli bych se ještě dokázal přizpůsobit životu bez lidí. I když mi občas lezou na nervy, mám je rád.

Martin Zoubek, 9.A

JAKÝ BYCH CHTĚL/A BÝT RODIČ

Jako každý bych chtěl být dobrý rodič a vzor svých dětí a chtěl bych je co nejlépe vychovávat. Výchova je totiž v životě člověka velmi důležitá.

Začíná už od narození, kojence učíme citu, batolata batolení, ale čím starší dítě je, tím více věcí se musí naučit.

Svému dítěti ukazujeme, co je správné a co nesprávné, co smí a co nesmí a musíme je vychovávat důsledně, což je ve výchově to nejdůležitější. Důležitý je i vlastní příklad – slušné chování, zdvořilost, ohleduplnost a tolerance.

Tresty nemám rád obecně, přesto je budu muset používat. Tělesným trestům se doufám vyhnu. I když... nějaké to malé plácnutí přes prsty nebo přes zadek nijak zvlášť neuškodí a dítě si lépe uvědomí, co nesmí dělat.

Takto nějak bych chtěl vychovávat moje děti. Aby ve mně měly vzor a autoritu, aby se nebály se mi svěřit a požádat o pomoc. V budoucnu bych chtěl mít dvě děti, nejprve syna, který by byl o tři roky starší než druhorozené dítě, dcera. Už teď si přeji, aby z nich něco bylo, i když se ještě nenarodily.

Robert Holešovský, 9.A

Výchova dětí je jedna z nejtěžších věcí v životě a ne každému se vydaří. Teď vám nastíním svůj postoj k rodičovství, postoj patnáctileté holky.

Začnu tím, jak jsem vychována já a moji sourozenci. Pro mě jsou moji rodiče jedineční. Dávají nám prostor projevit svoje názory, sny i emoce. O všem si s nimi můžeme popovídat, a to si myslím, že je skvělé. Jak říká táta: „U nás v rodině panuje demokracie“. Je to dobře, či špatně? O tom za chvíli.

Rodiče se nás snaží vychovat tak, abychom se chovali morálně správně, tedy lidsky. Záleží jim na tom, abychom uměli respektovat ostatní a pomáhali lidem.

Jejich výchova má však i své slabiny. Protože se k nám chovají dost kamarádsky, někdy se ztrácí jakási jejich autorita. To se pak vrací tak, že neposlechneme napoprvé a jsme drzí.

Myslím, že je hodně těžké najít tu hranici, kdy děti mají k rodičům jednak vztah kamarádský, uvolněný, ale zároveň berou rodiče jako velkou autoritu a poslouchají je.

Já mám s výchovou dětí už určité zkušenosti, jelikož mám dva mladší sourozence. Jsem zvyklá mít za ně zodpovědnost, pomáhat jim, ukazovat, co by mohli dělat lépe, vlastně je vychovávat.

Podle mě to funguje takto: „Jak nás vychovávají rodiče, tak budeme my vychovávat ty svoje.“ Přitom si vezmeme poučení z některých věcí, které se nám nelíbí, a budeme se snažit chyby rodičů neopakovat.

Chtěla bych, aby moje děti měly ke mně takový krásný vztah, jako mám ke svým rodičům já. Aby se mi nebály cokoli říct, aby byly ke mně upřímné a aby věděly, že i s maminkou může být legrace. Budu se snažit je naučit slušnému chování a věcem, které nebývají samozřejmostí. Myslím, že děti jsou vizitkou svých rodičů.

Doba i lidé se vyvíjejí a s nimi i výchova dětí. Jak někteří říkají: „Za mých mladých časů to bývalo jiné.“ Nevím, jak to bude dál, doufejme ale, že lidé nadále zůstanou lidmi a že k tomu budou vést i své potomky.

Denisa Bohdálková, 9.B

Každé dítě a každý mladistvý si často říká, že rodiče se ve výchově pletou, a jsou si jisti, že se svými dětmi budou zacházet úplně jinak. Proto jsem se rozhodl zauvažovat, jaký bych chtěl být rodič já.

Hned na začátku jsem uvedl „každé dítě“, to ovšem nemusí být tak úplně pravda, jelikož například já si myslím, že výchova ze strany mých rodičů byla a je bezchybná. Vyrůstám v atmosféře slušnosti a respektu a dostává se mi svobody. S mými rodiči mě spojuje spousta zážitků.

Jako otec bych chtěl být hodný, slušný, ale když to bude potřeba, tak i přísný a schopný zjednat pořádek. Budu se snažit držet své potomky dál od mobilních telefonů a počítačů, i když to bude asi těžké.

Chtěl bych s nimi hodně sportovat a provozovat venkovní aktivity, protože chci, aby moje děti byly tak skvělé jako já po výchově, které se mi dostalo od mých rodičů.

Viktor Musil, 9.B

Když jsem byla mladší, hrála jsem si s bratrem na maminku a tatínka. Představovala jsem si, jaké to je mít děti a být máma. Dětskýma očima jsem viděla u svých rodičů jen samé dobré vlastnosti a byly to nejdůležitější osoby v mém životě. Teď, když jsem starší, vstupují do mého života další lidé, které mám taky moc ráda. A pokládám si otázku: „Jaký bych chtěla být rodič?“

Jakmile se zamyslím nad svými rodiči, vzpomenu si na jejich dobré vlastnosti a na to, co pro mě a pro moje sourozence udělali. Jednou z věcí, kterou bych chtěla dělat jako moje máma, je, že se chci naučit vařit tak skvěle jako ona. Taky bych chtěla dávat svým dětem tolik lásky, kolik jí dává ona mně. Když mě něco bolí, drží mě v náručí. Mám ráda naše společné chvíle, kdy jdeme jen my dvě někam do obchodu nebo kamkoli jinam. Je mi jedno kam, hlavně když jdeme spolu.

Teď jsem si všimla, že mluvím jen o mámě a o tátovi jsem neřekla ani slovo. Díky tátovi jsem začala chodit do mysliveckého kroužku a za to mu

moc děkuji, protože se tomu asi budu věnovat dál. I tohle chci dělat, až budu mít děti – budu je přihlašovat do různých kroužků a podporovat je v jejich koníčcích.

A je čas zmínit se i o chybách mých rodičů. Jedna z největších je, že mě pořád drží zkrátka jako na vodítku. Pořád musím hlásit, kam a s kým jdu. Já vím, že se o mě bojí, ale připadám si jako malá holka. Tohle dělat nebudu. Samozřejmě že budu chtít vědět, co se s mými dětmi děje, ale nebudu je pořád tak hlídat.

Taky bych chtěla svým dětem pořídit doma Wi-Fi. My ji nemáme, a když si chceme při učení najít něco na internetu, musíme jít dolů k počítači.

Přes jisté výhrady se chci svým rodičům podobat, myslím si, že jsou pro mě dobrým příkladem. Ještě nesmím zapomenout na jeden fakt – s výchovou vlastních dětí mně bude pomáhat můj manžel (snad), a tak se tohoto úkolu nebojím

Helena Jahodová, 9.B

MANŽELSTVÍ – ANO, ČI NE?

Většinu lidí v životě potká otázka týkající se smyslu manželství. Pro někoho je to jen zápis na listu papíru, pro jiného je to naopak nejdůležitější pilíř vztahu muže a ženy. Pojdme se nad tím trochu zamyslet.

Pro mnoho lidí, zejména ženského pohlaví, je manželství velmi důležitou součástí života. Vlastně ani nikdy nepochybovali o tom, že by nevstoupili do tohoto svazku, protože už od dětství snili o tom, jakou budou mít svatbu, jaké šaty si obléknou, jaké

dorty budou jíst. Svatba je pro ně krásné stvrzení lásky a zároveň důkaz toho, že vztah berou oba partneři vážně. Mají vedle sebe člověka, kterému mohou věřit, a ví, že je po jejich boku někdo, kdo jim pomůže v nesnázích. Společně vytvoří svůj domov a založí rodinu.

Někteří mají na manželství úplně jiný názor. Milují se, spokojeně spolu žijí, tak proč by měli řešit nějakou svatbu a ještě za ni utrácet peníze?

Řada lidí dnes nechce být v nějakém svazku a být omezována. Radši budou jen spolu žít, bavit se, cestovat, řeknou si, že děti vlastně ani nechtějí. Lidem také vadí, že manželství s sebou nese riziko rozvodu a nechtějí řešit s ním spojený problém s dělením společného majetku.

Podle mě dost lidí manželství úspěchá. Jsou zamilovaní a myslí si, že už našli partnera na celý život, ale po pár letech, nebo dokonce měsících zamilovanost pomine, najednou na druhém uvidí jen chyby a manželství se rozpadne. Svatbu v útlém věku nebo po krátké známosti chápu tehdy, jestliže je žena v očekávání. Je dobré, aby se dítě narodilo do úplné rodiny, kde mají všichni stejné příjmení.

Mně je teprve patnáct let, a tak nemůžu říct, jestli se někdy vdám, nebo ne. Hlavně na to nebudu spěchat. Až si najdu partnera, kterého budu opravdu milovat, počkám pár let, abych viděla, jestli to i on myslí vážně, a až pak budu uvažovat o svatbě.

Gabriela Bartoňková, 9.B

JAKÉ JE TO BÝT TEENAGEREM

Tuto otázku bych měl zodpovědět docela jednoduše a bez problémů, jelikož sám jsem teenagerem, ale zas tak jednoduché to není.

V tomto věku člověk intenzivně buduje svůj charakter, vývoj osobnosti je nedílnou součástí této etapy života. Sice si zcela nenalajnujete průběh celého života, ale nikdy není na škodu našlápnout správnou nohou.

Součástí tohoto procesu jsou různé záležitosti, někdy maličkosti, někdy i důležitá rozhodnutí. S jakými lidmi se stýkat a kterým se naopak vyhnout? Respektovat pravidla, nebo být rebelem? Učit se, nebo si jen užívat? Nike, nebo Adidas? Real Madrid, či Barcelona? Každého potkalo aspoň několik podobných otázek. Někdo zvolí mozem, někdo srdcem a někdo jiným orgánem.

Být teenagerem není až zas tak špatné, pokud člověk zažívá krásné věci. Když najde dobré kamarády, se kterými si rozumí. Velkou roli může v tomto období sehrát i láska. Hormony se dají do práce a tělo zažívá euforii.

Samozřejmě objevují se i nějaké problémy. V tomto věku lidi rádi posuzují ostatní, což není vždy dobré.

Jaké má kdo zájmy, jak se obléká, co poslouchá za muziku, jaký má účes. Často bývají terčem posměchu věci, které člověk ovlivnit ani nemůže, třeba výška. Rodiče si člověk taky nevybírá, i ti dovedou život pěkně okořenit. Mám na mysli to koření, které mu zrovna nechutná.

Někdo si věk teenagera užívá a prostě žije, jak uzná za vhodné, nedělá si s ničím těžkou hlavu. Bohužel jsou i takoví, co to neumí, a špatné zkušenosti je mohou do budoucna poznamenat.

Takže jaké je to být teenagerem? Na tuto otázku mi nabízí odpověď část textu písničky Signální od kapely Chinaski: „Jaký si to uděláš, takový to máš.“

Filip Chmel, 9.B

ACH, TA DNEŠNÍ MLÁDEŽ

Tuhle větu slyšel snad každý dospívající člověk aspoň tisíckrát. Je to věta, po které se mu zpění krev.

Na mládež byly vždycky nějaké stížnosti, je jedno, ve kterém jsme století. Teenageři byli, jsou a nejspíš i budou v očích dospělých problémoví.

Mají touhu a potřebu užívat si, zkoušet nové věci a co nejlépe se začlenit do kolektivu. Ne vždy si uvědomují, co a proč dělají, tudíž chybují. Naštěstí chybami se člověk učí.

Myslím si, že každý má těch pár chyb udělat, párkrát zakopnout a zase vstát, přitom by si měl snažit uvědomit důsledky svého jednání. Z cizích chyb se tolik nepoučíme jako ze svých vlastních.

Není jednoduché být náctiletý, starší nás odsuzují kvůli našemu chování, ale měli by si přiznat, že také byli mladí a také se nechovali podle přání dospělých. Rozdíl je však v tom, že dnešní mladí mají mnohem více možností, jak se dostat do průšvihů, třeba kvůli zakázaným látkám. Kouří, pijí, občas i fetují.

Dalším problémem je závislost na PC nebo telefonu. Všichni tvrdí, že za nich neexistovalo, aby děti celý den trávili s elektronikou, místo toho se bavili venku s kamarády. Nutno si však uvědomit, že dříve tyto věci prostě nebyly. Je otázkou, jestli by se chovali jinak, kdyby byly dříve k mání.

Často za problémy s mládeží může i výchova. Kdyby se rodiče více zajímali o své děti, o to, s kým se stýkají a co dělají ve svém volnu, určitě by se leckterým potížím dalo předejít.

Čas bude plynout a my, dnešní teenageři, si budeme za pár let stěžovat na mladší generaci a novoty, které přijdou s nimi. Tak to prostě chodí, mládež zůstává nepochopena. Každý si tím musel jednou projít, naši rodiče i prarodiče, stejně jako tím procházíme my a budou procházet naše děti, jejich děti a... věta „Ach, ta mládež!“ je prostě věčná.

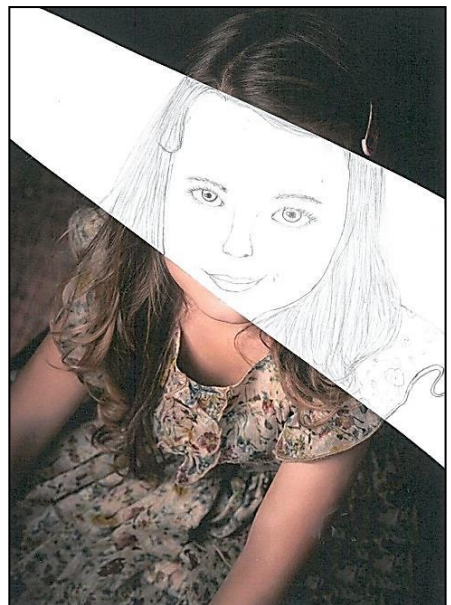
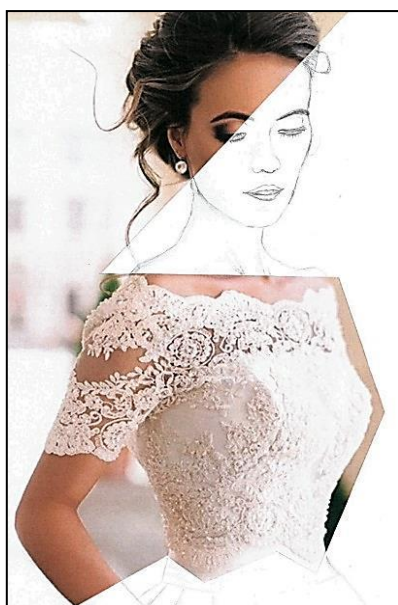
Simona Švestková, 9.A

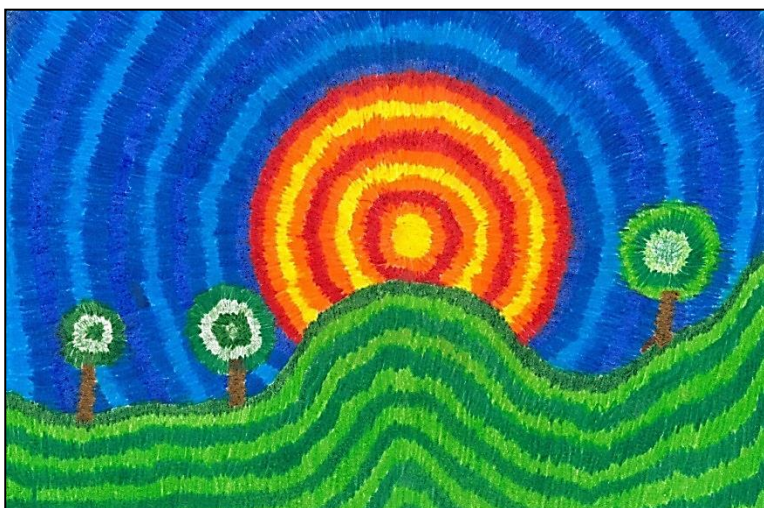
Foto: redakční archiv a internet

MOJE KAMARÁDKA

Někdy, když vidím svoji kamarádku Kačku Malou, vzpomenu si, jak jsme ještě jako prvňáčci seděli v třídě paní učitelky Buchničkové. Paní učitelka nám řekla, že k nám přijdou noví kamarádi. Za chvíli někdo zaklepal na dveře, když se otevřely, nakoukla dovnitř jedna paní a potom do třídy vešla dvojčata. Byli to Kačka a Honza. Připadali mi strašně divní. Až ve druhé třídě se ze mě a Kačky stala ta nejlepší dvojka. Do všeho jsme vždycky šly spolu. Teď si nedokážu představit, jaký by byl svět bez ní. To by se snad ani nedalo přežít. I naše mamky si začaly tykat.

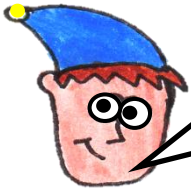

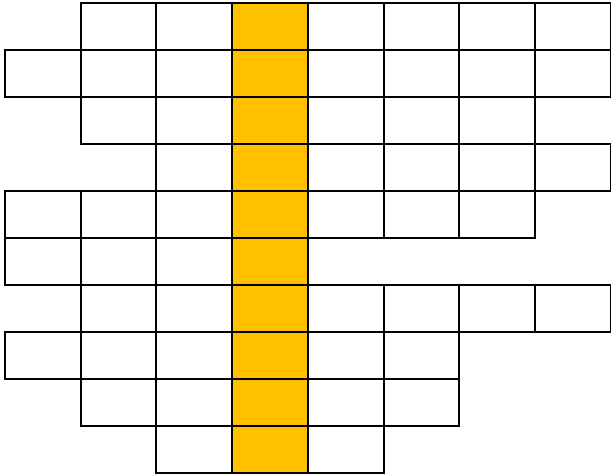

Žáci 2. stupně

KŘÍŽOVKY

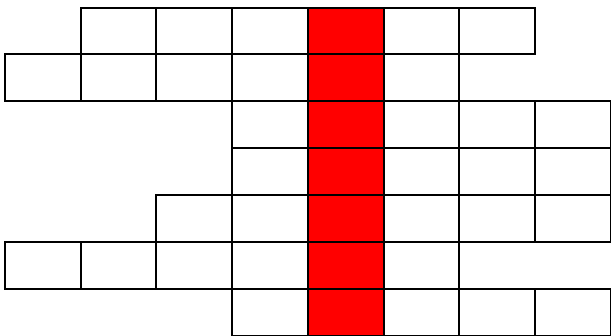
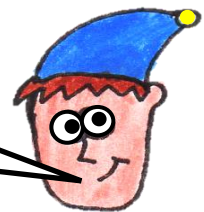

Kdo je kostra ve skříni? Vítěz loňské hry na (Tajenka).

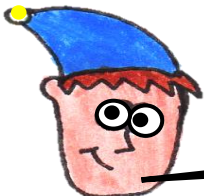

- Střelná zbraň
- Malý pěší výlet
- Gymnastický cvik
- Spoutat dohromady
- Pracoviště kováře
- Tkalcovský stroj
- Povrch vody
- Tác
- Těžký kov
- Mrchožrout

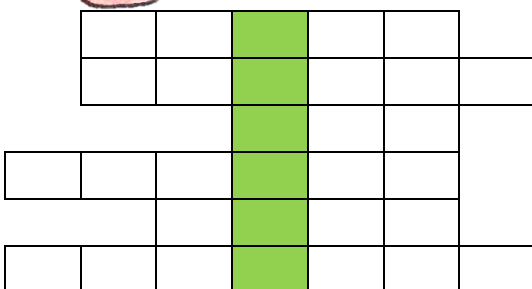
Která postava ze seriálu Arabela by se uplatnila jako moderátor?..... (Tajenka).

- Mohutný africký strom
- Antonymum ke smutný
- Zvíře s bodlinami
- Typ motorky
- Australský vačnatec
- Nářadí kopáče
- Zahnuté ovoce

Přišlo jaro. Jako první roztál (Tajenka).

- Strach
- Církevní stavba
- Jižní ovoce i pohádkový pes
- Malý evropský stát vedle Itálie
- Savec s chobotem
- Značka minerálky

Vlasta Sokolová, zdroj: nejvtipy.cz

PÁR VTIPŮ NA ZÁVĚR

Paní učitelka se ptá dětí, čím chtějí být, až budou dospělí. Zeptá se i Pepíčka. „*Já chci být strašně bohatý, budu jezdit v nejdražším autě s krásnou slečnou, koupím jí, na co si vzpomene. Dostane ode mě balík peněz, poslední model Audi, jachtu a byt v Monaku.*“

Paní učitelka neví, co na to má říct, a tak se zeptá Mařenky. „*A čím se chceš stát ty, Mařenko?*“

„*Já chci být tou Pepíčkovou slečnou.*“

„*Soustřed'te se... A řekněte mi, ale podrobně, jak se vyvíjela těžba ropy ve Spojených státech!*“

„*Rok 1272 - nic, rok 1273 - nic, rok 1274 - nic...*“

Jdou dva eskymáčtí chlapci ráno do školy.

„*Víš, že ráno ukazoval teploměr dva stupně nad nulou? povídá první.*“

„*To je skvělé,*“ raduje se spolužák, „*třeba nás učitel pošle domů, abychom nedostali úpal!*“

„*Ví někdo z vás, kde leží Kuba?*“ táže se učitel.

„*Prosím, v posteli s angínou!*“ odpoví snaživá žačka.

Učitelka zadala slohový úkol o zvířatech a požadovala, aby text měl nejméně 300 slov. Jenda přišel domů a napsal: „*Náš kocourek se jmenuje Mourek. Rád chodí na dlouhé procházky. Když se dlouho nevrací, musím ho jít hledat. Jdu na dvůr a volám na něj – čičí, čičí, čičí, čičí, čičí, čičí...*“

Probíhá hodina počtů. „*Pavlíku,*“ vyvolává paní učitelka žačka, „*počítej: tatínek ti dá dva míče a maminka jeden, kolik míčů budeš mít dohromady?*“

„*Sím,*“ praví Pavel, „*čtyři.*“

„*To snad ne,*“ odporuje pedagožka, „*počítej ještě jednou!*“

„*To je zbytečné,*“ míní žák, „*budu mít čtyři. Já totiž už doma jeden mám.*“

Paní učitelka dá Pepíčkovi za trest napsat za domácí úkol tisíc slov. Druhý den chce úkol ukázat. Když otevře sešit, vidí napsané pouze: „*Raffaello, více než tisíc slov.*“

Ptá se otec na třídní schůzce: „*Je to pravda, že náš syn mívá originální nápady?*“

„*Ano,*“ přisvědčí učitel, „*zejména v pravopise!*“

Učitel praví před zvoněním na konci hodiny: „*Dnes jsme tedy probrali hady a plazy. Příští hodinu budu zkoušet dobytek.*“

Vlasta Sokolová, zdroj: nejvtipy.cz

Řešení křížovek: 1. Schovávanou. --- 2. Blekota. --- 3. Asfalt

